

BEN JIJ DAT, MENEER INK?

Sinds ik wakker werd met mijn voeten bengelend in een verpulveraar – en met mijn twee herinneringen, en een halve – ben ik voor een aantal verrassingen komen te staan.

263 verrassingen om precies te zijn.

Dit zijn er een aantal:

Verrassing nummer 34: de eerste keer dat ik wenkbrauwen zag bij mensen. Het lijkt wel alsof ze borstelige rupsen boven hun ogen hebben gekleefd.

Verrassing nummer 56: de eerste keer dat ik een kind zag niezen, *zonder* dat zijn hoofd er als een raket af schoot.

Verrassing 109: *alles* over mensenvoeten.

Maar wat me het meest verrast, is dat er altijd nieuwe dingen zijn die me verrassen.

Elke keer wanneer ik denk dat ik nu *alle* verrassingen heb meegemaakt, komt er iets op de proppen dat ik niet had verwacht.

Soms sta ik erdoor aan de grond genageld of verschijnen er op mijn scherm twee supergrote ogen die alles proberen te vatten.

Dus hier is nummer 264 van mijn Lijst van Dingen Die Me Hebben Verrast Sinds Ik Wakker Werd Met Twee Bengelende Voeten In Een Verpulveraar, en Met Twee Herinneringen en Een Halve: meneer Oink die voorbij de deur van Dr. Prets Park van Plezier komt gewandeld.

Meneer Oink was een robotvarkentje dat ik ontmoette toen ik op zoek was naar mijn vriendin Roos. Zijn baasje nam me mee naar huis, naar haar robohuisdieren, maar ik klom uit haar raam en ontsnapte omdat haar zoon een kabouter van me wilde maken.

Ik wilde geen kabouter worden.

Ik wilde geen enkel soort van fantasiewezen met een stomme muts en een witte baard worden.

Ik wilde gewoon Bot zijn. Ik wilde *mezelf* zijn.

Dus ik rende weg.

Weg van die verschrikkelijke jongen.

Weg van de namaakhuisdieren.

Ik liet meneer Oink achter.

En ik hoopte dat ik hem nooit meer zou zien.

Maar hier was meneer Oink. Hij plonsde met zijn metalen pootjes door de kleine poeltjes die de ochtendregen had achtergelaten.

Ik had het robotvarken opgemerkt terwijl ik met mijn nieuwste, grootste en meest verroeste vriend Roest stond te praten. Ik zag hem door de open deur naast de bowlingbaan bij Dr. Pret.

‘Ben jij dat, meneer Oink?’ vroeg ik met een lage stem, half tegen mezelf pratend.

‘Wie is dat, meneer Oink?’ vroeg Roest. Hij leunde met zijn lange, kapotte arm op een rek met stoffige bowlingschoenen.

‘Dat roze robotvarkentje buiten’, zei ik. ‘Ik ken het. Ik ben het al eens eerder tegengekomen.’

Ik was erg verrast, maar er kwam nog een ander gevoel in me op. Ik voelde het bruisen in de bedrading in mijn buik. Vreemd. Mijn hoofd klotste even hard als een kom water.

Ik probeerde dat vreemde gevoel van me af te zetten en ging naar de deur om even naar buiten te kijken.

Roest leunde over me heen om ook te kunnen kijken. ‘Een varken? Ik heb nog nooit een varken gezien.’ Roest had lange tijd in een testkamer vastgezet en mocht niet naar buiten. ‘Ik dacht dat varkens vleugels hadden.’

Meneer Oink had geen vleugels, maar zag er anders uit dan in mijn herinnering. Er zat een deuk in zijn snoet, net zoals toen we elkaar voor het eerst zagen, maar het was erger dan toen. Het was zo erg dat zijn neusgaten opzij stonden, het ene boven het andere. En meneer Oink was vuiler en had meer deuken en krassen dan vroeger.

Meneer Oink was best versleten. Net zoals ik, toen ik kapot was door mijn gebarsten scherm en de holte in mijn heup waar mijn lade had gezeten.

Achter me hoorde ik Smartie blaffen.

‘WRAF. WRAAFFFFZZZZTTT.’

Mijn robothondvriend sprong ongecontroleerd de bowlingbaan op. Hij maakte de ene voorwaartse koprol

na de andere. Zijn haren vlogen in het rond en een oog flikkerde in verschillende kleuren.

Nik stormde achter Smartie binnen. ‘Heb je het bedieningspaneel van dat mechanische mormel ergens gezien? Het is er vast afgevallen toen Smartie per ongeluk werd geraakt door de kegels op de bowlingbaan.’

‘Toen je Smartie als bowlingbal gebruikte? Toen je Smartie tegen de kegels wierp?’ vroeg Roest ernstig. De lampen die zijn mond vormden, gloeiden bij elk woord.

‘Dit is *niet* het moment om je druk te maken over domme kleine details’, zei Nik. Met zijn handen op zijn knieën speurde hij de lange bowlingbanen af.

‘Bot zag een varken’, zei Roest. ‘Eentje zonder vleugels.’

Vanaf de deur zag ik hoe meneer Oink zigzaggend langs de muren van het steegje liep. Hij stopte af en toe om zijn gedeukte snuit in de vochtige goot of in kleine bergjes afval te steken.

‘Het is meneer Oink’, zei ik over mijn schouder aan Nik. ‘Een robotvarken dat ik leerde kennen voor ik jou ontmoette. Hij is helemaal alleen.’

‘Ben je zeker dat het hetzelfde namaakvarken is?’ vroeg Nik. Hij zocht nu naar Smarties bedieningspaneel tussen een stapel omvergeworpen kegels. ‘Die dingen zien er allemaal hetzelfde uit. Toen ik voor het eerst op straat belandde, duurde het ook even voor ik besepte dat niet alle verkeerslichten een en hetzelfde verkeerslicht waren. Het waren er verschillende die allemaal op elkaar leken. Ook al zijn *alle* verkeerslichten heel onbeleefd.’

Smartie maakte nog een salto. En dan nog een.

‘Nee, het is echt wel meneer Oink’, zei ik. Mijn stem klonk nu hoger, omdat ik het niet leuk vond dat Nik me zei dat ik verkeerd kon zijn. ‘Hij had een deuk in zijn snuit, maar nu is het erger.

